

ANNA ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
(η υπουργός Παιδείας-χωρίς παιδεία)...

του Χρίστου Στεργ. Μπελλέ

Κάθε φορά που πυρακτώνομαι από έργα και ημέρες του ανώτατου πολιτικού μας προσωπικού, κάθε φορά που εξοργίζομαι απ' τη στάση ζωής και την κραυγαλέα έλλειψη παιδείας, που το χαρακτηρίζει, κάθε φορά στοιχειώνομαι από ποικιλώνυμα φαντάσματα, που κρύβουν τις γραμμές των οριζόντων και κρατούν τα παραθύρια κλειστά. Όταν, όμως, αυτό αφορά στον πολιτικό προϊστάμενο του Υπουργείου Παιδείας, ο φόβος γίνεται άγος, ανοσιούργημα, βρόχος που πνίγει, αφού προϋπόθεση όλων η παιδεία, μιας κι όλα είναι θέμα παιδείας. Επίκαιρος και διαχρονικός ο μεγάλος Αδαμάντιος Κοραής. «Τρόπον μεταβολής της Ελλάδας από την κατάστασιν εις την οποίαν ευρίσκεται την σήμερον ούτ' εστοχάσθην ποτέ ούτε στοχάζομαι δυνατόν άλλον παρά την Παιδείαν».

Μιλάμε για την Υπουργό Παιδείας – χωρίς παιδεία – μιας και αποτόλμησε να προτείνει σαν δεύτερη επίσημη γλώσσα μας την «Αγγλική». Τη γλώσσα - χειμαρρώδη ποταμό που πηγάζει απ' τα βάθη των αιώνων μεταφέροντας κι απαυγάζοντας: Μύθους, Παραμύθια, Παράδοση, Ρίζες, Πολιτισμό, Ιστορία, Φύση, Ύπαρξη.

Την Υπουργό Παιδείας – χωρίς παιδεία – που πέτυχε να εξοστρακίσει, ουσιαστικά, από το Λύκειο την Ιστορία, αγνοώντας: πως «δεν κατοικούμε μια χώρα, κατοικούμε μια γλώσσα και μια Ιστορία», παραφράζοντας Εμίλ Σιοράν πως η γλώσσα αποτελεί την ψυχή κι η Ιστορία τη συνείδησή μας.

Την Υπουργό Παιδείας – χωρίς παιδεία – «σπόνσορα» του περιβόητου, κατ' εκείνη, «ηλεκτρονικού φροντιστηρίου», λησμονώντας πως η διδασκαλία είναι, κύρια, δημιουργία, επικοινωνία (δάσκαλος-μαθητής) και πως – κατά Βάτσλαβ Χάβελ – «Από την ανταλλαγή δύο βλεμμάτων γεννήθηκε η δημοκρατία».

Την Υπουργό Παιδείας – χωρίς παιδεία – πρωτομάστορα των σχολείων νέου τύπου «χωρίς βιβλία και θέρμανση», μιας και ως μέλος της Λέσχης Bilderberg θεωρεί το φαινόμενο απλή «παράπλευρη ζημία» αναπτυξιακής και κοινωνικής νομοτέλειας.

Την Υπουργό Παιδείας – χωρίς παιδεία – της πολύπλαγκτου και από παρθενογένεση υπουργού, με τις αλογάριαστες καθημερινές της εν κενώ ασύστολες τοποθετήσεις, αναλύσεις, αυτοεξαερώνοντας απ' αυτές, ό,τι έπραξε χθες, ό,τι υπέγραψε χθες, ό,τι υλοποίησε χθες, ό,τι προσκύνησε κι εδόξασε χθες. Αποθαυμάστε το θηλυκό Ιανό σ' όλο το μεγαλείο του. Τα συμπεράσματα ολότελα δικά σας: «Για να ανακάμψει (το ΠαΣοΚ) πρέπει να επανακτήσει το μεταρρυθμιστικό του χαρακτήρα, που επουδενί δεν είναι απλά η εφαρμογή του Μνημονίου, τον κοινωνικό του χαρακτήρα, που σημαίνει δικαιοσύνη και προτεραιότητα σε αυτούς που έκαναν θυσίες (μέτρα για τη ρύθμιση των δανείων εκατομμυρίων ανθρώπων και αντιμετώπιση του θέματος των τιμών) και τον πατριωτικό του χαρακτήρα, ο οποίος θέλει μια Ελλάδα με αληθινή εθνική κυριαρχία και με ευρωπαϊκό προσανατολισμό, που δεν θα εξαρτάται από δανεικά και βίαιες μειοψηφίες».

Την Υπουργό Παιδείας – χωρίς παιδεία – θύτιδος των δημόσιων βιβλιοθηκών που – όπως υποστηρίζει η Αμερικανίδα βιβλιοθηκονόμος, Νταϊάν Κρες, σε συνέντευξή της στον Η. Μαγκλίν («Καθημερινή»,16/10/11) – «Θεωρούνται ως ένας από τους στυλοβάτες της δημοκρατίας, μαζί με τη δημόσια εκπαίδευση». Στα δύομισι χρόνια υπουργίας της – και, παρά τα οράματα και τα στιλπνά λόγια της, για τις Βιβλιοθήκες – ακόμη και τα διορισμένα επί Ν.Δ. Εφορευτικά Συμβούλια των ιδρυμάτων, αν κι έχει προ πολλού λήξει η θητεία τους, μόλις «χθες», στην κυριολεξία, αντικαταστάθηκαν με καθαρά υποκειμενικά, πελατειακά κριτήρια. Το μέγεθος αδιαφορίας κι η υποβάθμιση τούτου του ακρογωνιαίου κοινωνικού, εκπαιδευτικού θεσμού, δεν έχει προηγούμενο στη μακρόχρονη ιστορία του.

Την Υπουργό Παιδείας – χωρίς παιδεία – που επαίρεται επισείοντας τη δαμόκλειο σπάθη της ψήφισης με απόλυτη πλειοψηφία απ' τη βουλή (250 βουλευτές) της εκπαιδευτικής «μεταρρύθμισής» της (απ' τα κεραμίδια του οικοδομήματος) σ' αυτούς που αποτολμούν να έχουν αντίθετη άποψη, να διαφωνούν. Αγνοεί, ίσως, το γεγονός πως όχι λίγες φορές οι πλειοψηφικές αποφάσεις των «Δυνατών», ιστορικά, όχι μόνο δεν ορθοτομούσαν απαραίτητα το λόγο της αληθίας, αλλά ούτε και απηχούσαν πάντοτε τη λαϊκή βούληση. Με απόλυτη πλειοψηφία, οι Γραμματείς και Φαρισσαίοι σταύρωσαν το Χριστό. Δισεκατομμύρια οι χριστιανοί, πριν, ακόμη, στεγνώσει το μελάνι της υπογραφής τους είχαν άποψη διαφορετική, διαμετρικά αντίθετη.

Την Υπουργό Παιδείας – χωρίς παιδεία – που ασύστολα, αντικειμενικά, υποκριτικά ζήτησε την τιμωρία των μαθητών για «μη κοσμιωτάτη» διαγωγή σε πρόσφατη παρέλαση. Αποστηθίστε τα διαπαιδαγωγικά λόγια - παραινήσεις της: «Η έκφραση της οργής, του θυμού, ακόμη και των αδιεξόδων ενός νέου ανθρώπου δεν σημαίνει ότι κάνει ανεκτή την παραβίαση βασικών κανόνων και συμπεριφορών μιας κοινωνίας, την ακύρωση κάθε έννοιας σεβασμού. Δεν μπορεί στα 18 να μουντζώνεις το δήμαρχο της πόλης και στα 20 να βιαιοπραγείς εναντίον του καθηγητή σου. Καμία επανάσταση δεν δικαιολογεί τέτοιες συμπεριφορές. Ζήτησα το αυτονόητο». Και συνεχίζει ασύστολα: «Είμαστε μια χώρα που έχουμε ξεχάσει ότι πρέπει να υπάρχουν και η αμοιβή και η ποινή, όταν υπάρχει θέμα». Και συνεχίζει αγέρωχα: «Το ήθος της Ελλάδας δεν είναι να γυρίζει κάποιος και να μουντζώνει τον πρέσβη, το δήμαρχο, οτιδήποτε, οποιονδήποτε ή τον διπλανό του ή το συμμαθητή του». Και συνεχίζει η σύγχρονη Αντουανέτα του σοσιαλισμού από τον πύργο της: «Εν θερμώ αντέδρασα και εγώ απέναντι στο γεγονός ως υπουργός Παιδείας. Λάθος»(!!!)

Αλήθεια, δεν διδάχθηκε, δεν έμαθε στην δια βίου μάθηση πως όλα – σεβασμός, υπόληψη, τιμή, αγάπη, φιλία κλπ – καταχτιόνται και, πως τίποτε, ποτέ και σε κανέναν, δε χαρίζονται; Αγνοεί εγκληματικά πως ο αξιακός κώδικας μιας κοινωνίας καθορίζει και τις επιλογές της. Κατά Πλάτωνα, ακόμα και τα δένδρα κι οι τοίχοι διδάσκουν. Πόσο μάλλον οι πολιτικοί ταγοί. Πρόκειται για φαύλο κύκλο λογικής: «πες μου ποιος σε κυβερνά, να σου πω ποιος είσαι» ή, καταπώς ισχυρίζεται ο διαχρονικός Ισοκράτης: «το της πόλεως όλης ήθος ομοιούται τοις άρχουσι».